

CHALLENGE

Annemarie Bon

Challenge

Hoe ver wil je gaan?

moon

© Annemarie Bon, 2017

© Moon, 2017

© Omslagontwerp: Loudmouth

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4264 3

ISBN 978 90 488 4265 0 (e-book)

NUR 284

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Matthijs en Daan, mijn lieve zonen

Het was een natuurkist, van onbehandeld massief vurenhout. Er waren niet veel mensen gekomen: zijn tante uit Amerika, opa en oma, wat vrienden, kennissen en mensen van zijn vaders werk. Van toen hij nog werk had dan. Niemand had boeketten witte rozen of andere rouwboeketten meegebracht, maar veldbloemen. Het paste goed bij wie zijn vader had willen zijn. De bloemen op het ruwe, onbewerkte hout maakten een onschuldige, bijna blijde indruk.

Jens keek even om en zag David. Naast hem zat hun mentor. School. Hij kon zich niet voorstellen dat hij ooit nog zijn aandacht bij school zou kunnen houden. Of hij zou blijven zitten was geen vraag meer. School was een andere wereld. Heel ver weg. Hij had er eigenlijk niets meer te zoeken en er was niemand die nog contact met hem zocht. Niemand behalve David.

De kist was dicht. Er hingen nog net geen hangsloten aan. Maar hij was wel zo dicht geklonken dat je hem niet zomaar even kon openschroeven. Je zou de boel echt moeten mollen. Hij stond op een kleine verhoging voor in het zaaltje, eenzaam.

Jens vroeg zich af of zijn vader wel echt in die kist lag. Ze konden hen natuurlijk alles wijsmaken als ze toch niets mochten zien. Ze gingen hem cremieren, maar voor hetzelfde geld lag er een hoop stenen in. Wie zou het zeggen?

Op een groot scherm vlak boven de kist werden foto's geprojec-

teerd, met zijn vader zelf in beeld, maar ook een compilatie van zijn natuurvideo's. Jens had de presentatie in elkaar gezet. Hij wist hoeveel moeite zijn vader voor sommige films had gedaan en welke hem dierbaar waren. Het was verdrietig werk geweest. Bij tal van beelden kwamen herinneringen aan hun gezamenlijke tochten naar boven. Midden in de nacht vertrekken naar de Loosdrechtse Plassen en uren stil in een roeibootje wachten op de zonsopkomst en vroege vogels. Naar de hete zandvlakten van de Loonse en Drunense Duinen in de zomer, naar de Weerribben, naar Schiermonnikoog. Welk natuurgebied hadden ze eigenlijk niet samen verkend?

Iets zeggen kon Jens niet. Zijn moeder ook niet. Wel had hij een dia met tekst gemaakt voor in de presentatie: Dag papa, rust in vrede. Het was misschien een cliché, maar het was wat hij zijn vader oprecht toewenste. Rust en vrede.

Nu hijzelf nog.

'Je moet het een plekje geven.'

'De seizoenen moeten eroverheen gaan.'

'Het leven gaat door.'

Wat hij al niet voor onnozele adviezen had gehad. Hij had zich aangewend alleen maar instemmend te knikken.

De chef van het laboratorium waar zijn vader had gewerkt, kwam naar voren.

'Alex was een bevlogen man. Het onderzoek stond voor hem op nummer één, maar hij was ook een teamplayer. Wij allen hebben geleden onder de overname, maar het lijkt erop dat Alex de klap niet te boven is gekomen. Wij leven intens mee met Esther, Jens en Tommie. We zullen jullie bijstaan waar we kunnen.'

Het waren perfect geslepen woorden, bedacht van achter een bureau. Misschien wel zijn vaders bureau totdat hij het veld moest ruimen.

Tommie lukte het wel. Hij liep dapper naar voren. De microfoon moest flink naar beneden bijgesteld worden. 'Papa, ik hou van je, maar nu ben je er niet meer.'

Zo simpel was het. Zijn vader was er niet meer.

1

‘Ik blijf hier.’

‘Kom op, Jens, gedraag je alsjeblieft niet zo puberaal, sta op en ga met ons mee naar het strand.’

‘Puberaal? Ik ben zestien, mocht je het vergeten zijn.’

Jens’ moeder liep op hem af. ‘Wat moet je nu in je eentje in dit appartement? Een beetje op de bank hangen?’

Jens zag hoe de knokkels van haar vuisten wit werden. Ze stond pal voor hem in een korte broek, hij kon de haartjes op haar benen tellen en rook haar zonnebrandcrème, maar hij weigerde haar aan te kijken.

‘Wat maakt het nou uit of ik op de bank lig of op zo’n strandstoel?’

Zijn moeder zuchtte. ‘Aan zee ben je gezellig met Tommie en mij samen.’

‘Ik blijf hier. Welk woord snap je daar niet van?’

Stilte.

Waarschijnlijk telde ze nu tot tien, zoals ze hem vroeger altijd had geleerd. En ja hoor, haar handen ontspanden zich en ze maakte een wegwijsgebaar in een poging te doen alsof het haar onverschillig liet. ‘Jij je zin. Je zult het zelf wel het beste weten. Maar je moet snappen dat ik me gewoon zorgen om je maak.’

‘Had je maar zorgen om papa gemaakt. Jij wilde scheiden.’

Dat was er één onder de gordel. Hij wist het en zij ook. Zijn

moeder verstarde onmiddellijk, slikte moeizaam, maar herstelde zich snel. Ze draaide zich om en liep met korte afgemeten stappen naar haar slaapkamer, waar ze luidruchtig haar zwemspullen bij elkaar zocht, tenminste dat vermoedde Jens. Terug in de woonkamer riep ze naar Tommie, die op het balkon zat te gamen, dat hij moest komen en gooide ten slotte twee sleutels aan een sleutelhanger naar Jens. De sleutelbos landde naast hem op de bank. Er hing een dolfijntje van Sea Life Center aan.

‘Hier. Dan kun je er ook weer in, mocht je de deur uit willen. En vergeet je paspoort niet mee te nemen als je weggaat, zodat je je kunt identificeren. Ze zijn door al die aanslagen heel streng tegenwoordig, vooral met jongeren.’

‘Ja hoor, ik zie eruit als een terrorist. Maar ik zal mijn paspoorttasje netjes onder mijn t-shirt meenemen.’

‘Ik had me deze vakantie anders voorgesteld. Ik dacht dat het je goed zou doen, dat je alles even zou kunnen vergeten.’

Ze kon het weer niet laten, hoor. Vergeten? Kon hij het maar vergeten. Er ging geen nacht voorbij of Jens schrok wakker uit een bloederige nachtmerrie, waarin de dood hem met holle ogen aanstaarde. Al was het telkens in een andere gedaante, als horrorclown, zombie, zwartgeblakerd skelet of als futuristische killerrobot, het was onmiskenbaar de dood.

Hij keek zijn moeder aan en zag dat ze moeite had haar tranen tegen te houden. ‘En wat dacht je dat ik me van deze vakantie had voorgesteld? Ik wil hier helemaal niet zijn. Als je denkt dat het morgen of de rest van de vakantie anders zal zijn, heb je het mis. Ik haat het hier. Ik had prima een paar weken alleen thuis kunnen blijven. Ik ben geen baby.’

Zijn moeder pakte Tommie bij de hand en liep naar de buitendeur. Ze keek nog een keer om. ‘Doe je voorzichtig?’

‘Dag, Jens,’ zei Tommie. ‘Zal ik een mooie schelp voor je zoe-

ken? Zo'n grote waar je de zee in kunt horen ruisen? Misschien hebben ze die hier wel.'

Even trok er een kramp door zijn maag. Zijn broertje kon er ook niets aan doen.

Hij knikte en probeerde te glimlachen. 'Dan game ik straks met je mee.'

De deur viel met een klap dicht. Jens blies met een fluitend geluid zijn adem uit. Het appartement was nu helemaal van hem alleen. Hij stond op en deed de jaloezieën aan de voorkant naar beneden. Die eindeloze rijen geblakerde mensen op strandstoelen en kitscherige rieten parasols aan de strandboulevard, waar hun appartement op uitkeek, deden pijn aan zijn ogen. Alleen de palmbomen leken echt.

Spanje was enorm groot, met gave steden als Barcelona en Madrid, en stoere, ruige natuurgebieden. Waarom waren ze niet naar de Pyreneeën gegaan?

Wij hadden het wel geweten, hè, pap?

Maar zijn moeder had geen levendige, moderne stad of een spannend natuurgebied uitgekozen. Nee, Torremolinos was haar vakantiebestemming. Een groot toeristisch pretpark leek het wel. Maar hij had zo gebaald dat hij mee moest op vakantie dat hij zich thuis nergens mee bemoeid had. Hoezo kon hij niet alleen thuisblijven en voor zichzelf zorgen? Als hij niet was blijven zitten, zou hij na de zomer al naar het eindexamenjaar gaan. Sinds hij nu alweer een halfjaar fulltime bij zijn moeder woonde, behandelde ze hem als een kleuter die niet zonder haar bescherming kon. De omvang van deze rampvakantie werd hem gisteren pas in volle omvang duidelijk toen ze waren aangekomen. Het moest wel een heel goedkope lastminute-aanbieding zijn geweest. No way dat hij zich op die grillplaat liet roosteren

tussen mensen met blubberbuiken, gouden kettingen en bikini's met een luipaardmotief.

Hij liep rond en bekeek het appartement nu pas voor het eerst goed. De slaapkamer van zijn moeder en Tommie zag er opgeruimd uit. De oranje spreij was strak over hun bedden getrokken alsof er nog niemand in geslapen had en toen hij in de kast gluurde, hingen hun kleren daar keurig aan hangertjes. De koffers stonden rechtop tegen een muur aan. Die hadden ze vast gisteravond meteen uitgepakt.

Zijn kamer daarentegen was nu al een chaos. Zijn rugzak lag in een hoek met de inhoud er half uit getrokken en zowel de knalgroene spreij als het dekbed lag op de grond. Hij ging deze kamer meteen nog wat meer eigen touch geven. Hij trok zijn shorts en zijn bezwete T-shirt uit, liet die vallen waar hij stond en sjokte naar de badkamer.

De douche friste hem op. Want ook al was het pas een uur of elf, de zon had al goed zijn best gedaan om de boel op te warmen. Morgen zou hij de jaloezieën al vroeger naar beneden laten, nam hij zich voor. En overmorgen, en de dag daarna, en die daarna... Drie lange weken strafkamp te gaan. Het was zo ziek dat David óók naar Spanje op vakantie was, maar dan honderden kilometers bij hem vandaan in Alicante aan de Costa Blanca. Toen ze daarachter waren gekomen, was het al te laat geweest. Zijn moeder had de reis al geboekt en Davids ouders wilden per se niet naar de Costa del Sol. Hij gaf ze geen ongelijk trouwens.

Het enige lichtpuntje was dat er wifi was. Jammer dat David dat waarschijnlijk niet had. In elk geval had hij nog niet gereageerd op Jens' klagberichten.

Hij griste schoon ondergoed uit zijn rugzak en voelde of de brief van zijn vader nog veilig in het zijvakje zat. Hij had hem nog nooit durven lezen. Dan zou hij zeker weten dat hij het had

kunnen voorkomen. Liever deze pijnlijke onzekerheid dan zo'n schuld te moeten dragen.

In één ding had zijn moeder gelijk gehad: in binnen blijven had hij inderdaad niet veel zin. De dag zou dan wel heel lang duren, zelfs als hij toch eindelijk in slaap zou vallen. De voorkant van het complex, de kilometerslange strandboulevard, met eindeloze rijen strandstoelen en parasols zonder ook maar een postzegeltje groen, was geen optie, dus besloot Jens het stadje te gaan verkennen. Zijn camera nam hij mee als zijn enige trouwe metgezel. Misschien kon hij nog wel een filmpje maken om naar David te sturen? Vroeger postte hij bijna dagelijks een filmpje met iets opmerkelijks uit zijn dagelijks leven op zijn eigen YouTube-kanaal *Jens' lens*. Hij was daar ooit gewoon met zijn telefoon mee begonnen, maar hij filmde – anders dan de meeste vloggers – nooit zichzelf, en ook leverde hij geen commentaar met een voice-overstem. De scène moest voor zich spreken. Hij had meer dan 1500 volgers. Hij filmde nog steeds, nu met zijn vaders camera, maar was gestopt met filmpjes online zetten. Want hoeveel beelden hij ook vastlegde met zijn camera, er was één beeld in zijn eigen geheugen dat daardoor niet verdrongen kon worden.

Zodra hij de hal verliet, kwam de verzengende hitte hem tegemoet. Maar niet alleen de warmte gaf hem een verstikkend gevoel. Torremolinos zag er bij daglicht niet beter uit dan 's avonds laat. Al slenterend werd zijn eerste indruk alleen maar verder bevestigd. Schreeuwerige eettentjes verspreidden een ranzige frituurlucht, talloze souvenirwinkels stalden allemaal precies dezelfde collectie uit op de toch al overvolle straatjes. Hordes roodverbrande gezichten, schommelende dikbillen in dellerige outfits met een parfumlucht, die je na vijftig meter nog niet kwijt

was, opdringerige straatverkopers en om ijs blèrende kinderen. Dat ijs kregen die ettertjes zo te zien allemaal; obesitas leek hier tot schoonheidsideaal verheven. Vogels waren er ook: duiven die zich een maagzweer konden eten aan al het afval. Zonder pardon reed een soort Eftelingtreintje dwars door de mensenmassa heen. De bestuurder had er zo te zien plezier in de toeristen wat lichamelijke oefeningen te laten doen. Het leverde Jens een aantal grappige shots op.

Echt overal was Nederlands te horen, zelfs de omroepster in het treintje vertelde haar verhaal niet alleen in het Spaans, Engels en Duits, maar ook in een soort gebrekkig Nederlands.

Jens kocht bij een kraampje een zakje amandelen en ging zitten op de marmeren traptreden van een verlaagd pleintje omringd door palmbomen en met in het midden een fontein. Hij maakte ook wat foto's met zijn telefoon om met David te delen. Dan konden ze straks tegen elkaar opbieden waar het het ergst was. David zou vast verliezen.

Eén ding was zeker: zijn vader zou hier nooit naartoe zijn gegaan, tenminste... niet voor hij in zijn eigen zwarte gat was beland.

Op het plein liep een jongen met een bord omhoog. *Crisis? Free hugs.* Met een ontwapenende lach op zijn gezicht en zijn vrije arm wijd uitgestoken liep hij op een dame af die zo te zien welgesteld en in haar eentje was. Ze genoot zichtbaar van zijn knuffel. Perfecte truc voor zakkenrollers, bedacht Jens. Of leed hij nu aan een overdosis argwaan en cynisme? Maar Torremolinos met al zijn toeristen was wel een snoepwinkel voor diefjes. Ook al was Spanje een veilig vakantieoord volgens alle reisbureaus.

Veel te veilig volgens Jens.

Een eindje bij hem vandaan gingen een jongen en een meisje op de traptreden zitten. Ze leken van zijn leeftijd te zijn, althans het

meisje. De jongen was misschien iets ouder. Jens moest zich bedwingen om niet als een idioot naar het meisje te blijven staren. Hij pakte zijn camera en keek op het schermpje, zijn alibi om ongegeneerd te kijken.

Ze had een dikke bos donker haar en lange dunne benen die onder een oversized overhemd met een patroon van Schotse ruiten uitstaken. Ze straalde met haar onopgemaakte uiterlijk iets puurs uit en een groter contrast met wat hier aan vrouwelijk schoon rondliep was onmogelijk. Het lukte hem niet goed zijn camera ook op andere mensen te richten.

De jongen merkte het blijkbaar, want hij stond op en liep op hem af. Even dacht Jens eraan om weg te rennen. Die jongen was vast pissig vanwege zijn gefilm en Spanjaarden stonden bekend om hun vurige karakter. Maar toen hij zag hoe relaxed de jongen op hem af geslenterd kwam, bleef hij afwachtend zitten.

‘Do you speak English?’ vroeg de jongen toen hij dichterbij was en Jens zijn camera had laten zakken. Blijkbaar was hij een toerist en geen inwoner. Misschien waren de enige Spanjaarden hier wel de werknemers in de horeca?

‘Yes,’ zei Jens met een knikje. *‘You’re not from here?’*

‘No, I’m from the Netherlands.’

Jens grinnikte. ‘Zeg dat dan meteen. Hoewel ik had het kunnen weten met die Nederlandse kolonie hier. Hadden ze niet net zo goed thuis kunnen blijven?’

Nu lachte de jongen ook. Hij wenkte het meisje.

Ze stelden zich aan elkaar voor. De jongen heette Frank. Het meisje bleek zijn zusje te zijn, Sofie. Jens proefde haar naam in stilte op zijn tong.

‘Is het oké dat ik jullie film?’ vroeg Jens.

Sofie ging er eens goed voor zitten, zette zo’n big smile op dat zelfs Ariana Grande er niet aan kon tippen en zei: ‘Ik heb altijd

al Holland's Next Top Model willen worden.'

'Is Spanish Next Top Model ook goed voor je?'

Frank ging naast zijn zusje zitten en keek recht de lens in. 'Weet jij of er hier in de buurt iets leuks te doen is? Alles heet hier paradijs, van zwemparadijs en tapasparadijs tot aan vogelparadijs, maar volgens ons betekent dat dat het er vooral erg saai is.'

Bij het woord vogel voelde Jens even een tinteling, maar hij wist dat Frank gelijk had. Vogels in de vrije natuur waren pas echt boeiend. Zij waren los van alles, geen zwaartekracht hield hen tegen. Van vogels in kooitjes werd hij niet vrolijk.

'Vakantiegangers komen hiernaartoe om te genieten,' zei Sofie, 'maar ik snap niet wat ze eraan vinden. Ik heb in elk geval een heel andere smaak.'

'Ik ook,' zei Jens. 'Horrormolinos is vreselijk. Ik ben hier door mijn moeder mee naartoe gesleurd.' Frank grinnikte om de woordspeling.

'Ook in een sleurhut?' Sofie stak haar duimen omhoog. 'Staan jullie bij ons op de camping?'

'Nee, we zijn met het vliegtuig. Ons klote-appartement ligt aan de strandboulevard. Ik mocht niet alleen thuisblijven van mijn moeder. En nou zit ik hier midden in deze kermis.'

'Maar nu heb je ons,' zei Frank.

'Is dat zo?'

Ja, knikte ook Sofie. Ze lachte haar tanden bloot, die niet beugelrecht stonden, maar dat gaf haar gezicht juist iets eigens. In Japan was het mode om je tanden scheef te laten zetten, maar zij was er vast niet voor naar de orthodontist geweest.

'Ga je met ons mee vandaag?' stelde Frank voor. 'Zo te zien zit jij hier ook maar alleen.'

Sofie gaf hem een high five. 'Vrienden!' stelde ze vast.

Jens voelde een tinteling, als na een uitgewerkte verdoving.

Vrienden.

Vrienden die niets van hem wisten en die hem normaal behandelden. Zou hij het eindelijk kunnen loslaten en accepteren, zoals zijn moeder hem probeerde voor te houden?

Nee, hij wist dat hij het nooit zou kunnen vergeten. Niet zolang hij de brief van zijn vader niet gelezen had. Hij had er nooit aan iemand iets over verteld. En dat zou ook zo blijven.